

Valentin
Cundrič

I. NOVAČENJE
ZA NA SVILNO POT

srcu bi skorjo vzeli
in zadnjo iver sveta
samo da bi čuti živeli
za težkim pregrinjalom mesa

kdor ostane v zvezdnati votlini
bo živel z obrežno ptico
bo živel v čudni skomini
da si dela krivico

1. v ptičje petje
je vtisnjena krizma dežja
in to je edino razodetje
za težkim pregrinjalom mesa

odpri žile sokov
nad stezami obupa luno prižgi
ziblji se na vejah bogov
na sledu očetu sledi

rimsko cesto zgradi
od oči do srca
odpri okna v navadi
na zadnje iveri sveta

2. stonoga roke poželjive
bo segla v zadnji bor
v prostore v tebi zazidljive
navzdol navzgor

življenje je čudna skomina
ti ki si nam blagre obljubil
spomin je tanka popkovina
brez katere bi se izgubil

znamenja rodu
so z obleko na meni splelnela
goste roje smradu
bosta meso in beseda ožela

3. sonce me k zemlji šiva
kakor h koreninam cvet
kepa sem prediva
namočena v krvavi med

zemlja me ko lisičji mladič
gleda čez ramo
luna kot droben pestič
nosi zvezde-liste štiporamo

ptičja jata: enaka postrvi
žvrgoleči: v sinjini trohni
pa je bila podobna vrvi
ki sem se je oprijemal zares in z očmi

- II DIS mahajo vame kot v čebelnjak
mahajo s sedmero žalosti
po meni hiti tisoč žag
hiti skoz gnoj in kri

brana muke na meni
in ti ki na njej stojiš
še ti ob času ozeleni
da se vame pretopiš

1. ječmen spola
na tihem zori
in duša ohola
joka z jokajočimi

oljenko mi v zatilju
 ko mezinec drobno prižgi
 na poti proti cilju
 odslovi sedem žalosti

sivi rodovi sanj
 naj si kar posteljejo
 dneve kot trhel goban
 z nožicami zmeljejo

2. dišijo ceste kakor mira
 od tkiva božjih ptic
 še smrt sili iz okvira
 svobode in resnic

kmetje mize pogrinjajo
 s srci ne s starimi prti
 zvezde se izmuznejo izginjajo
 s sikajočimi krti

v travi leži hrib-kiklop
 v rože oblečen
 svet je razvezan snop
 pred časom razkrečen

3. ječmen spola
 brez glavnika počesan
 išče z živimi razkola
 da bil bi poteptan

so nekatere stvari
 ki jim zažgemo kadilo
 in za nekatere dni
 odpremo lastno žilo

pod grbom brazgotin
 je telo blodnjak
 in dušo sred lupin
 obrašča mak

III. SAGA O LOVORU mikroskopske veverice
 obglodajo oreh oči
 te sikajoče taticice
 poznajo capo smeri

kadijo se kamini rok
besede so le črn stenj
čas kot topel bog
je le za hip iskren

1. po luč so s škafi šle
in z jerbasi po lepoto
dan pa zaredi črve
in noč sramoto

svet ne izliže ran
pes je a stekel
in še vsak dan
se bo kam zavlekel

na poti od prsi do ust
je votel strah
svet ima naročje uzd
le za preplah

2. ptica na krila nabode
razlomljeno zvezdo oblak
kljuva lupine svobode
kot potuhnjeni mag

najdeš drobno besedo
v peščenem molitveniku
in jo skrivaš sladkosnedo
med stenami votlega sadu

tudi tale dan
visi na opažih sveta
kot pohojeni poročni pajčolan
razuma in srca

3. po luč so s škafi šle
med plamene studa
ki žive in mrtve obžre
v tisočera čuda

šle so k pevcem
s plunkami sestradanimi
k tem ugašajočim gostosevcem
ki so iskali nebo med ljudmi

kdo bo hvalil njihovo lepoto
 kdo bo hvalil njihovo čast
 noč bo molila sramoto
 ki se je ujela v past

IV. PANDEMONIJ

sence so žare
 luči in dneva
 razpokane stare
 in brez odmeva

ne pozabi na venec
 grobar mojih ljudi
 starec dojenec
 se ne prebudi

1. zvezde-čebele z brade
 velikega panja letijo
 v nove legende v nove navade
 ki se osipajo ali cvetijo

srce pa je všito
 samo v to čuječo pokrajino
 in čezenj je polito
 namesto smole gnilo vino

in je življenje izgnanstvo
 lepota gost ki niti ne sede
 in je usoda bežno poznanstvo
 poznanstvo mesa in besede

2. osovraženi od vina osata
 smo vedno bolj neznatni
 žalost je nož in je vata
 ubija le dvom zavratni

včasih: kot bi prekrižalo
 truplo noge razjedene
 veselje se je približalo
 a so zvezde zasedene

sovražiš se če si iz protja
 bolje je biti iz žice
 ki so ji tuja nasprotja
 laži in resnice

3. zvezde-čebele z brade
neba so vrstice
knjižice v kateri balade
so zemeljske ptice

obleka je na meni splesnela
v koračnico čutil
ko se je luna razcvetela
v zeleni azil

zemlja je kaleč gomolj
izkopan ob lunini razsvetljava
vesolje je polno takih polj
prepuščenih sramoti in slavi

V. OPIČJA IGRA

svet se vzpenja na prste
zvočni pelod rosi
zvezde hitijo med vrste
dišečih ljudi

ozvezdja udov in besed
so v vsakem času razsuta
kdor je ta hip objet
ve: da je ta igra kruta

1. kdor je celica za drevo
je tenkočuten svet
z uspavanko na dlani zre v nebo
z vsem svetom objet

sreča je najslajši med
kar ga telo obrodi
in je edina red
ki v soncu zadiši

skorij večnosti
se bomo z usti dotaknili
iz cap povprečnosti
bomo kvišku planili

2. s streh in z rogovil
svetlobna krpa visi
naročje ptičjih in angelskih kril
podžgano gori

čakam prozornih minut
ki so dane svečeniku
pred tem hipom sem gol sezut
z muhami na jeziku

stene nekaterih domov
se tako hitro razbežijo
pod stolpom svetov
tisočletja dnevu lestev držijo

3. angeli obžde na njivi
in obraz zakopljejo v prst
kako naj bodo razumljivi
če so neljudska zvrst

z ženami tega sveta si oženjen
varajo te s kriki iz noči
in če jim nobeden ni namenjen
si na vrsti ti

kdor je celica za drevo
ničesar noče dohiteti
a je med obletelimi leti
nova beseda in novo meso